

"Vai lauki izmirst...?"

Nīkrāces pamatskolas 7. klases skolēni atkal aizrautīgi piedalās konkursā "Šodien laukos". 5. uzdevuma tēma – "Vai lauki izmirst...? Kā laukus redzi Tu?" Jūlija uzdevums bija izpētīt, kas notiek Latvijas laukos, ko dara cilvēki, kā sokas ar skaistāko vietu saglabāšanu, ko var sastapt ceļa malā, ar ko lauku sēta atšķiras no pilsētas ielas, vēl un vēl! Lai šo uzdevumu veiktu, vispirms izveidojām jautājumus, kurus varētu izmantot, aptaujājot cilvēkus. Savu uzdevumu sākām ar Nīkrāces pagasta pārvaldes vadītājas Benitas Lielāmeres apciemojumu. Pagasta pārvaldes vadītāja atbildēja uz mūsu uzdotajiem jautājumiem, kā arī pastāstīja, kā cilvēki dzīvo Nīkrācē, ar ko nodarbojas, un sniedza savu skatījumu uz jautājumu "Vai lauki izmirst?" Viņas atzinums ir, ka lauki būs vienmēr un mums, jaunajiem, ir jāmācās profesijas, kas saistītās ar lauksaimniecību vai kuras varam izmantot laukos. Pēc mācībām vajadzētu atgriezties atpakaļ Nīkrācē un saimniekot. Tālāk braucām apskatīt, kā strādā zemnieki, uzņēmēji, tūrisma un atpūtas māju īpašnieki, un uzzināt viņu viedokli par laukiem. Apskatījām sakoptākās sētas, vecās simtgadīgās viensētas un vienkārši sakoptas vietas, kur var atpūsties ikviens cilvēks. Mēs bijām kokapstrādes cehā, kur iepazināmies, kā tiek apstrādāta koksne, un uzzinājām, kāds viedoklis par laukiem ir strādniekiem. Apmeklējām SIA "Rogas" zemnieku saimniecību un saimnieci Līviju Ancāni, viesu māju "Slugas" un atpūtas bāzi, valsts pieminekli "Zantiņi" – māju, kura uzcelta bez nevienas naglas un kurā atrodas manteļskurstenis, pirtiņa, vecā klēts. "Sārmkalnos" mūs sagaidīja Ilmārs Veinbahs, kurš iepazīstināja ar savu skaisti sakopto sētu, un ap māju viņoja labi kopti labības lauki. "Jaunvarkaļi" ir mājas ar senu vēsturi,

tur atrodas hercoga Jēkaba akmens krēsls un akmeņi no šīs saimniecības ir izmantoti Skrundas dzelzceļa tilta celtniecībā. Mārcis Jaunarājs ir ienācējs no Rīgas un saimnieko "Varkaļos", nodarbojas ar tūrismu. Brauciena beigās apciemojām "Sudmaļu" zemnieku saimniecību, kur saimnieko Viļumsonu ģimene. Braucot mēs redzējām cik sakopts ir Nīkrāces pagasts. Mūsu spriedums ir, ka lauki būs vienmēr, jo bez laukiem nevarēs pastāvēt arī mūsu valsts, Latvija. Laukiem ir bijuši uzplaukuma gadi un arī krituma gadi. Laucinieki ir stipri cilvēki, kuri cenšas pielāgoties dažādai dzīvei. Dzīve laukos nav no vieglajām, bet tā norūda cilvēku jau no agras bērnības. Visa pamatā ir darbs. Tādēļ mēs iepazīstināsim Jūs ar Nīkrāces pagasta cilvēkiem un viņu viedokli par laukiem, par darbu, dzīvi, bērniem un sakopto vidi, kurā dzīvo Nīkrācnieki. Šīs Kārļa Leviņa dzejas rindas izsaka visu par lauku skaistumu un pastāvēšanu, un tās var attiecināt uz Nīkrāces pagastu: Par visu mīļākas man vecās latvju mājas,
Kas, ābeļdārzos iegrimušas, baltiem slēģiem zvana,-
Pie vārtiem mežs un līči dziesmās trīcēt nenostājas,
Burb upītes un tālu aiziet druvu līgošana.

Šeit laukos vecie ozoli vēl zaļo brīvi
Un mežābeles sapņo, rudzos iebrīdušas,-
Šeit kuplā daba valda cilvēku un viņa dzīvi
Un dienas aizrit saldās rāsas, medus pielijušas. Teksts un foto: Nīkrāces pamatskolas skolotāja Mārīte Vanaga